

også skal blande sig i medlemslandenes sociale ordninger.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Det vil måske bedrøve hr. Frank Dahlgaard, men jeg er faktisk også tilhænger af en velfærdsstat, og det tror jeg de fleste her i salen er.

Svaret på hr. Frank Dahlgaards spørgsmål er, at det ikke er et anliggende for Kommissionen. Hvis jeg må henvise til det nylige topmøde i Lissabon, er situationen jo, at man her opstillede en række mål for beskæftigelsesudvikling og andet, og så sagde man, at det er overladt til medlemsstaterne selv at nå de mål med deres egne midler. Det er en arbejdsform, som jeg finder meget anbefalelsesværdig, og som gjorde sit indtog i den europæiske integrationsproces for fuldt tryk under Lissabontopmødet.

Frank Dahlgaard (UP):

Ja, men der er altså ikke desto mindre tale om et arbejdsrapport for de nærmeste 5 år, og som det hedder et andet sted i papiret fra EU-Kommissionen – og det bekræfter jo sådan set det, udenrigsministeren siger:

»Medlemsstaterne skal fortsat være ansvarlige for moderniseringen af de sociale sikringssystemer, men et heldigt udfald af reformen er et fælles anliggende.«

Det vil sige, at endemålet ligger klart: Der skal altså ske en vis harmonisering af EU-landenes sociale systemer, og det er vel i virkeligheden også budskabet i den radikale økonomiprofessor Gunnar Thorlund Jepsens kronik i Politiken i dag: Der kommer til at ske en udjævning. Når man først har fælles penge og fælles rente og fælles priser, får man også efterhånden fælles løn- og sociale sikringssystemer, og dermed har man altså fået den politiske union, som regeringen hele tiden har sagt, der ikke er tale om. Er det ikke sådan, det forholder sig?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Svaret er nej.

Danmark har – men det er åbenbart ikke helt trængt ind hos hr. Frank Dahlgaard – været medlem af først EF og siden EU siden den 1. januar 1973, og også forud for folkeafstemningen dengang var der diskussion. Modstanderne på-stod, at vort medlemskab uundgåeligt ville føre til denne udjævning, nivellering, ensartetgørelse af sociale systemer og ydelser, skattesystemer osv.

Er det sket? Svaret er nej, og det vil det også være i fremtiden. Vi har jo alle muligheder for selv at føre vores egen økonomiske og sociale politik her i landet, også efter at Danmark – forhåbentligt da – har besluttet at tilslutte sig den fælles valuta.

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen det er jo det, der er spørgsmålet, og ministerens partifælle, økonomiprofessor Thorlund Jepsen, har jo et andet budskab i Politikens kronik i dag, hvor han netop siger, at får man afskaffet den danske krone og får valuta fælles med de andre lande, bliver sammenligneligheden direkte og intens. Lønningerne vil tilpasse sig, og det vil sige, at vi får større lønspreddning, større forskel mellem høj og lav, mellem rig og fattig, ligesom man har i de andre lande. Også når vi sammenligner de sociale systemer, vil der komme et pres, som sammen med det forhold, at man har åbnet grænserne i kraft af jaet til Amsterdam – og det træder jo i kraft i løbet af et halvt eller et helt år – vil føre i retning af en harmonisering.

Når EU-Kommissionen har dette arbejdsrapport og på forhånd siger, at resultatet er et fælles anliggende, må ministeren da indrømme, at nu er vi altså på vej ind i en union, som også omfatter de arbejdsmarkedsmæssige og de sociale områder.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg har ikke kommenteret det før, men vil da gøre det nu, når hr. Frank Dahlgaard lægger så megen vægt på det.

Et arbejdsrapport fra Kommissionen har jo ikke nogen status i Danmark. Det er ikke vedtaget andre steder end i Kommissionen, og Kommissionen skriver jo en masse af den slags papirer, der ikke har nogen lovkraft i Danmark. Det er en forvriddning af diskussionen.

Med hensyn til spredning i øvrigt synes jeg egentlig, det mest bemærkelsesværdige ved EU, som det har udviklet sig, er, at nogle af de fattige lande som f.eks. Portugal, Spanien og Irland bl.a. som følge af den bistand, vi giver de fattige lande, har udviklet sig og er kommet tættere på den gennemsnitlige europæiske levestandard. Det er jo en fantastisk positiv virkning af EU-samarbejdet, og det er også derfor, de central- og østeuropæiske lande ønsker at være medlemmer. De ønsker at få del i den mekanik, der gør, at de kan hæve deres levestandard, uden at det går ud over den sociale standard hos os.